

i vore dage vil nære mistillid til „advokater“, der samtidig er „dommere“ i så alvorlige sager som dem, der vedrører tvangsanbringelse af børn og unge. Denne problematik kendes også fra børne- og ungdomsværnets hidtidige virksomhed, hvor netop fjernelsesbeføjelsen har belastet forholdet til forældrene, der møder familievejledningens *tilbud* med en mere samarbejdsvenlig indstilling.

Overvejelserne om distriktsnævnenes sammensætning.

Lokalbefolkningen kan i denne sammenhæng karakteriseres som brugere af socialcentrets ydelser. Umiddelbart kunne man derfor forestille sig, at lokale interesseorganisationer, f. eks. pensionistforeninger, forældreforeninger, lokalråd m.v., direkte udpegede medlemmer til distriktsnævne. Der er imidlertid mangler ved direkte udpegning, nemlig dels, at de interesseorganisationer, der måtte findes i de enkelte områder, hver for sig kun dækker snævrere interesser og tilsammen langt fra dækker lokalbefolkningen i almindelighed, dels at direkte udpegning kunne resultere i vidt forskellig sammensætning og funktionsdygtighed fra distrikt til distrikt.

Det ville derfor være nærliggende, at borgerrepræsentationen foretog udpegningen, men enten efter indstilling eller efter bestemte kriterier, og principperne for nedsættelse af lokale udvalg kunne bero på overvejelser i det ovenfor omtalte centrale udvalg under borgerrepræsentationen, som magistratens 3. afdeling gerne ser nedsat. Det ville i hvert fald være en meget nærliggende opgave for et sådant udvalg at få afgørende indflydelse på den lokale kontakt mellem befolkning og forvaltning, og det ville frembyde en vis garanti for, at holdningen med hensyn til generelle socialpolitiske problemer er nogenlunde overensstemmende på centralt og på lokalt plan inden for det folkevalgte element.

De tanker som man i magistratens 3. afdeling internt har gjort sig om distriktsnævnenes sammensætning, kan sammenfattes således:

- 1) I „Integrering“ har den arbejdsgruppe, som har udarbejdet redegørelsen, givet udtryk for den opfattelse, at den lokale befolknings interesse for lokale forhold kunne udvikles yderligere ved dannelse

af særlige lokale udvalg, der havde til opgave at virke som kontakttled mellem befolkningen og forvaltningen. På baggrund af de allerede dengang kendte udviklingstendenser inden for socialreformlovgivningen gav arbejdsgruppen udtryk for den opfattelse, at sådanne lokale udvalg i København kun burde befatte sig med generelle spørgsmål, hvorimod de ikke burde have forelagt enkeltsager til afgørelse.

Udover det i „Integrering“ anførte kan peges på følgende muligheder:

- 2) Det er nærliggende at se spørgsmålet i sammenhæng med overvejelserne om lokalrådenes status og etableringsgrundlag. Såfremt lokalrådene bevarer deres hidtidige struktur og status, vil det være betænkeligt at lade dem varetage en sådan opgave. Derimod kunne der eventuel gives dem indstillingsret på linie med andre organisationer i et system, hvor borgerrepræsentationen udpeger medlemmer af sådanne distriktsnævn.
- 3) I revalideringsnævnet har man en form for „brugerrepræsentation“, og dette nævns sammensætning kunne inspirere til en løsning, hvor man søger at få generationsinteresserne dækket ved at fremkalde indstillinger fra bl. a.
 - a) daginstitutionernes forældreråd
 - b) skolernes skolenævn
 - c) ungdomsforeninger — herunder lærlingeorganisationer
 - d) arbejdsmarkedets organisationer
 - e) invalideorganisationer
 - f) pensionistorganisationerne.
- 4) Man kunne også forestille sig indstillinger fra åbne „borgermøder“ med eller uden forud opstillede kandidatlistor, men herved ville man løbe betydelig risiko for overdimensioneret indflydelse fra minoritetsgrupper.
- 5) En nærliggende mulighed ville være at følge nogenlunde samme fremgangsmåde som ved udvælgelse af personer til nævningegrundlisterne. Dette ville sikre partierne en meget direkte indflydelse på distriktsnævnenes sammensætning. Det kan imidlertid ikke udelukkes, at man i ret vide kredse af befolkningen vil nære betænkeligheder ved denne fremgangsmåde, efterhånden som vælgerforenin-